

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMVB's	7
Natuurbescherming	9
Waterwet	10
Ambtenarenrecht	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	14
Belastingdienst-Toeslagen	14
Huisvesting	16
Rijkswet op het Nederlanderschap	16
Wet basisregistratie personen	18
Wet openbaarheid van bestuur	20
Wet op de kansspelen	20
Wet op de rechtsbijstand	21
Wet wapens en munitie	21
Vreemdelingenrecht	22
Ongewenstverklaring	22
Asiel	23
Procesrecht	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 542

ABRS, 15-06-2022, 202106988/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemeen bestuursrecht 8:55b e.v.

PROCESBELANG. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Bij een beroep tegen het niet-tijdig-nemen van een besluit blijft procesbelang in beginsel bestaan zolang er nog geen besluit is, ook als een eerder opgelegde dwangsom nog niet volledig is verbeurd. I.c. betoogt [appellant] terecht dat de rechtbank het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat het college op het moment van het instellen van beroep nog dwangsommen verbeurde naar aanleiding van een eerdere uitspraak. Daarbij is de rechtbank ten onrechte ervan uitgegaan dat zij de beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht moet toepassen, alleen al omdat de beleidslijn specifiek ziet op beroepen tegen het niet-tijdig beslissen in het Vreemdelingenrecht.

[appellant] heeft beroep ingesteld tegen het uitblijven van een besluit van het college op zijn bezwaar tegen verschillende lasten onder dwangsom die het college hem bij besluit van 11 januari 2018 heeft opgelegd. [...]

1. Deze zaak gaat over het tweede beroep van [appellant] tegen het uitblijven van een besluit op zijn bezwaar. De rechtbank heeft het eerste beroep bij uitspraak van 18 maart 2021 gegrond verklaard. Daarbij heeft de rechtbank het college opgedragen om binnen twee weken na verzending van die uitspraak een besluit op het bezwaar te nemen en bepaald dat het college aan [appellant] een dwangsom van € 100,00 verbeurt voor elke dag waarmee het deze termijn overschrijdt, met een maximum van € 15.000,00.
2. De rechtbank heeft het beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat het college op het moment van het instellen van het beroep nog dwangsommen verbeurde naar aanleiding van de uitspraak van 18 maart 2021. Gelet daarop, kon [appellant] volgens de rechtbank met het instellen van beroep redelijkerwijs niet in een gunstigere positie komen. De rechtbank heeft hiervoor verwezen naar een beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht (hierna: de beleidslijn). Volgens de uitspraak van de rechtbank moet zij de beleidslijn ook op het beroep van [appellant] toepassen, omdat de beleidslijn is vastgesteld met het oog op de rechtseenheid.
3. Het college stelt zich in zijn schriftelijke uiteenzetting op het standpunt dat [appellant] geen procesbelang meer heeft bij een uitspraak op zijn hoger beroep. Daartoe voert het college aan dat [appellant] niet alleen hoger beroep heeft ingesteld, maar tevens een nieuw beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit op zijn bezwaar heeft ingesteld. Bij uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 29 november 2021 in zaak nr. 21/4205, heeft de rechtbank het college opgedragen om binnen twee weken na verzending van die uitspraak een besluit op het bezwaar te nemen en bepaald dat het college aan [appellant] een dwangsom van € 250,00 verbeurt voor elke dag waarmee het deze termijn overschrijdt, met een maximum van € 37.500,00.
4. Procesbelang is het belang dat bestaat bij de uitkomst van de procedure, dus wat de rechtszoekende concreet met het desbetreffende rechtsmiddel wil of kan bereiken. De vraag of er procesbelang is, wordt in het algemeen beantwoord naar de stand van zaken op het moment van het beoordelen van het rechtsmiddel. Hiervoor verwijst de Afdeling naar haar uitspraken van 22 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1730](#), en 3 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:455](#).

5. Bij een beroep tegen het niet tijdig-nemen van een besluit blijft procesbelang in beginsel bestaan zolang er nog geen besluit is, ook als een eerder opgelegde dwangsom nog niet volledig is verbeurd.

6. Omdat de in de uitspraak van de rechtbank van 29 november 2021 bepaalde termijn van twee weken om een besluit op het bezwaar te nemen is verstreken en het college nog steeds geen besluit op het bezwaar bekend heeft gemaakt, heeft [appellant] procesbelang bij een uitspraak op zijn hoger beroep. Het hoger beroep van [appellant] is ontvankelijk.

7. [appellant] betoogt terecht dat de rechtbank het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat het college op het moment van het instellen van beroep nog dwangsommen verbeurde naar aanleiding van de uitspraak van 18 maart 2021. Daarbij is de rechtbank ten onrechte ervan uitgegaan dat zij de beleidslijn moet toepassen, alleen al omdat de beleidslijn specifiek ziet op beroepen tegen het niet-tijdig beslissen in het Vreemdelingenrecht. Omdat de in de uitspraak van 18 maart 2021 bepaalde termijn van twee weken om een besluit op het bezwaar te nemen was verstreken en het college ten tijde van de uitspraak van de rechtbank nog geen besluit op het bezwaar had bekendgemaakt, heeft de rechtbank ten onrechte geen procesbelang aangenomen en het beroep van [appellant] ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1683](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum met nrs.

[ECLI:NL:RVS:2022:1684](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1685](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1687](#).

JnB 2022, 543

ABRS, 15-06-2022, 202106978/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemeen bestuursrecht 8:54 lid 2

HOGER BEROEP. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Geen doorbreking appelverbod. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 8 april

2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI1038](#), 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:557](#) en van 8 augustus 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB1317](#). Dat de rechtbank zonder nadere motivering heeft verwezen naar een beleidslijn en daarbij de vindplaats van de beleidslijn niet heeft vermeld, betekent niet dat de uitspraak op dit punt geheel ongemotiveerd is.

[appellant] heeft hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 21 juli 2021, waarbij zijn verzet tegen de uitspraak van de rechtbank van 6 november 2020 ongegrond is verklaard. [...]

1. [appellant] heeft beroep ingesteld wegens het niet-tijdig nemen van een besluit op zijn bezwaar. Bij de uitspraak van 16 augustus 2021 heeft de rechtbank dit beroep met toepassing van artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) niet-ontvankelijk verklaard. [...]

[appellant] heeft tegen deze uitspraak verzet gedaan. Bij de uitspraak van 12 oktober 2021 heeft de rechtbank het verzet ongegrond verklaard. Volgens de rechtbank volgt uit de beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht (hierna: de beleidslijn) dat een opvolgend beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit niet-ontvankelijk wordt verklaard als het is ingesteld voordat de maximale dwangsom die is vastgesteld naar aanleiding van het vorige beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit, is volgelopen. Volgens de rechtbank moet zij de beleidslijn ook op het beroep van [appellant] toepassen, omdat moet worden voorkomen dat een rechter zich tweemaal over hetzelfde geschil uitspreekt. Omdat het college nog dwangsommen

verbeurde op het moment dat [appellant] het beroep heeft ingesteld, kon hij redelijkerwijs niet in een gunstiger positie komen en heeft de rechtbank het beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[appellant] heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld.

2. De uitspraak van de rechtbank van 12 oktober 2021 is een uitspraak als bedoeld in artikel 8:55, zevende lid, van de Awb. Gelet op artikel 8:104, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb, kan daartegen geen hoger beroep worden ingesteld. Voor kennisneming van een hoger beroep in weerwil van deze bepaling kan grond bestaan, in geval van zodanige schending van beginselen van een goede procesorde, dan wel fundamentele rechtsbeginselen, dat geoordeeld moet worden dat er geen eerlijk proces is geweest.

3. [appellant] betoogt dat zo'n situatie aan de orde is. [...]

4. Het betoog van [appellant] komt er in de eerste plaats op neer dat de uitspraak van de rechtbank onjuist is, omdat zij, onder verwijzing naar de beleidslijn, ten onrechte heeft geoordeeld dat het opvolgende beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit niet-ontvankelijk was, gelet op de omstandigheid dat de bij eerdere uitspraak bepaalde maximale dwangsom nog niet was volgelopen op het moment van het instellen van dat opvolgende beroep.

De Afdeling stelt voorop dat de eventuele onjuistheid van de uitspraak waartegen hoger beroep is ingesteld, terwijl hoger beroep daarvan in de wet is uitgesloten, op zichzelf niet maakt dat sprake is van een zodanige schending van beginselen van een goede procesorde, dan wel fundamentele rechtsbeginselen, dat geoordeeld moet worden dat er geen eerlijk proces is geweest en daarom het appelverbod zou moeten worden doorbroken. Dat zou immers neerkomen op een verkapt hoger beroep dat de wetgever juist niet heeft gewild (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI1038](#), en 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:557](#)).

Het betoog van [appellant] in zijn verzetschrift dat hij wel in een gunstiger positie had kunnen komen en het opvolgende beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit ontvankelijk had moeten worden verklaard, is vermeld in de aangevallen uitspraak en vervolgens heeft de rechtbank uiteengezet waarom [appellant] volgens haar redelijkerwijs niet in een gunstiger positie had kunnen komen en de rechtbank het beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De uitspraak is dus niet ongemotiveerd op dit punt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 augustus 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB1317](#)), hoeft de rechter bovendien niet elk argument gedetailleerd te behandelen. Dat [appellant] het niet eens is met wat in de aangevallen uitspraak is geoordeeld over de ontvankelijkheid van een opvolgend beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit, komt neer op een inhoudelijke bestrijding van het oordeel van de rechtbank. [appellant] heeft niet aangevoerd dat hierdoor sprake was van schending van een goede procesorde of fundamentele rechtsbeginselen. In zoverre is geen aanleiding voor doorbreking van het appelverbod.

5. Wat [appellant] verder aanvoert kan evenmin worden aangemerkt als een zodanige schending van beginselen van een goede procesorde, dan wel fundamentele rechtsbeginselen, dat geoordeeld moet worden dat er geen eerlijk proces is geweest. Dat de rechtbank zonder nadere motivering heeft verwezen naar de beleidslijn en daarbij de vindplaats van de beleidslijn niet heeft vermeld, betekent niet dat de uitspraak op dit punt geheel ongemotiveerd is. Dat de rechtbank de beleidslijn desgevraagd niet aan [appellant] ter beschikking zou willen stellen, dateert van ná de uitspraak van 12 oktober 2021 en is alleen daarom al voor de beoordeling van de vraag of tegen de aangevallen uitspraak hoger beroep kan worden ingesteld, wat van de handelswijze van de rechtbank verder ook zij, niet van belang. Bovendien is gebleken dat [appellant] de beleidslijn alsnog toegestuurd heeft gekregen en dat de beleidslijn inmiddels openbaar is te raadplegen.

Ook in zoverre is er geen aanleiding voor doorbreking van het appelverbod. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1686](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum met nrs.

[ECLI:NL:RVS:2022:1688](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1689](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1690](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1691](#).

JnB 2022, 544

ABRS, 29-06-2022, 202104360/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 2:14, 4:5 lid 1 onder c

ELEKTRONISCHE VERZENDING. Buiten behandeling stellen aanvraag omgevingsvergunning. I.c. heeft het college de verzending van de e-mail aannemelijk gemaakt en heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college voldoende heeft aangetoond dat het probleem bij de ontvanger van de e-mail ligt. In de MvT bij artikel 2:14 (Kamerstukken II 2001/02, 28 483, nr. 3, p. 39) staat dat het risico van de verzending langs elektronische weg bij de verzender ligt, maar dat dit anders is wanneer het probleem is veroorzaakt door de ontvanger.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [appellant] om een omgevingsvergunning te verlenen voor het verbouwen van een bovenwoning aan de [locatie] tot drie appartementen en het maken van een dakterras buiten behandeling heeft gesteld. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat niet is voldaan aan artikel 2:14 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). [...]

3.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college kon volstaan met het versturen van de e-mail van 12 juli 2019, waarin om aanvullende gegevens is gevraagd, naar het e-mailadres van de gemachtigde van Haaglanden bouwadvies. [appellant] heeft bij het indienen van de aanvraag Haaglanden bouwadvies als gemachtigde bedrijf vermeld en het e-mailadres van de gemachtigde van Haaglanden bouwadvies zelf opgegeven op het aanvraagformulier. Door op dit formulier de akkoordverklaring aan te kruisen heeft hij toestemming gegeven om de correspondentie over de aanvraag op het door hem opgegeven e-mailadres te ontvangen. Dat het college de ontvangstbevestiging wel naar beide e-mailadressen stuurde, en daarom volgens [appellant] niet consistent heeft gehandeld, doet hier niets aan af. Niet is gebleken dat sprake is van een bestendige e-mailpraktijk bij de gemeente Den Haag waarbij de aanvrager zelf naast het gemachtigde bedrijf ook steeds elk bericht per e-mail ontvangt. [appellant] heeft zijn stelling dat hier volgens hem wel sprake van is niet onderbouwd.

Voor zover [appellant] verwijst naar de parlementaire geschiedenis van artikel 2:14 van de Awb overweegt de Afdeling dat in de memorie van toelichting bij dit artikel (Kamerstukken II 2001/02, 28 483, nr. 3, p. 39) staat dat het risico van de verzending langs elektronische weg bij de verzender ligt, maar dat dit anders is wanneer het probleem is veroorzaakt door de ontvanger. Het dossier bevat een afschrift van de betreffende e-mail; hieruit blijkt dat de e-mail op 12 juli 2019 om 18:47 uur via mailclient is verstuurd naar het opgegeven e-mailadres van de gemachtigde van Haaglanden bouwadvies. De overige correspondentie, waaronder het later verstuurd besluit van 13 augustus 2019, is verzonden naar hetzelfde e-mailadres en ontvangen. Ook heeft het college geen foutmelding ontvangen. Gelet op wat hiervoor is overwogen heeft het college de verzending van de e-mail aannemelijk gemaakt en heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college voldoende heeft aangetoond dat het probleem bij de ontvanger van de e-mail ligt. Met de enkele ontkenning van ontvangst van de e-mail door [persoon] is niet aannemelijk gemaakt dat de e-mail niet is verzonden.

De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht geoordeeld dat de termijn om de aanvraag aan te vullen is aangevangen op 12 juli 2019, en dat het college de aanvraag op grond van artikel 4:5, eerste lid en onder c, van de Awb buiten behandeling mocht stellen na het verstrijken van de termijn.
[...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1829](#)

JnB 2022, 545

ABRS, 29-06-2022, 202106416/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Awb

HOGER BEROEP. Grondentrichter. I.c. wordt geconstateerd dat [appellant] zijn in hoger beroep aangevoerde beroepsgrond pas voor het eerst in hoger beroep naar voren heeft gebracht. [Appellant] wordt niet gevolgd in zijn stelling dat zijn hoger beroepsgrond onder de noemer "bouwen buiten het bouwvlak" valt, waarover hij eerder wel gronden naar voren heeft gebracht. De gronden van [appellant] in beroep zagen immers expliciet op strijd met de maximale goot- en bouwhoogte en de minimale afstand tot de erfgrans, en niet op bouwen op gronden waaraan de bestemming "Tuin" is toegekend. In het omgevingsrecht kunnen beroepsgronden niet voor het eerst in hoger beroep worden aangevoerd. Een uitzondering wordt gemaakt als uitgesloten is dat andere belanghebbenden daardoor worden benadeeld. Die uitzondering doet zich bij deze beroepsgrond niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2022:1827](#)

JnB 2022, 546

MK ABRs, 29-06-2022, 202002949/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Losser.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. Reformatio in peius. Planschade. I.c. leidt het besluit van 15 maart 2022 (besluit genomen na tussenuitspraak) in vergelijking tot het besluit van 1 februari 2018 tot een verslechtering van de rechtspositie van [appellant], omdat de tegemoetkoming in planschade in het besluit van 15 maart 2022 op een lager bedrag is vastgesteld. Uit dat besluit valt niet af te leiden dat deze verslechtering ook mogelijk zou zijn geweest als [appellant] geen bezwaar had gemaakt. Verder is de verslechtering niet een gevolg van het aanwenden van rechtsmiddelen door een derde. Dit betekent dat het college, door in het besluit van 15 maart 2022 de tegemoetkoming in planschade op een lager bedrag dan € 4.950,00 vast te stellen, in strijd met het verbod op reformatio in peius heeft gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2022:1837](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 547

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-06-2022 (publ. 27-06-2022), BRE 19/1706 WABOM en BRE 19/1723 WABOM

college van burgemeester en wethouders van Oisterwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Gezondheid. I.c. wordt geoordeeld dat het college – gelet op het uitgebreide advies van de GGD – onvoldoende heeft gemotiveerd dat de uitbreiding van de varkenshouderij geen onaanvaardbare gevolgen zal hebben voor de gezondheid van eisers sub 1. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 23 februari 2022

([ECLI:NL:RVS:2022:556](#), r.o. 4.3) en 11 augustus 2021, ([ECLI:NL:RVS:2021:1788](#), r.o. 4.2).
[ECLI:NL:RBZWB:2022:3363](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Limburg, 20-06-2022 (publ. 29-06-2022), ROE 21/1509 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:4684](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 548

MK ABRS, 29-06-2022, 202102488/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Borne.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.3c

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: Verdrag van Aarhus) 1, 6 lid 1 aanhef en onder a en b, 9 Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (PB 2001 L 197/30; hierna: SMB-richtlijn) 3

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden Richtlijn 2008/50/EG van 20 mei 2008 betreffende de luchtkwaliteit en schonere lucht voor Europa (PB 2008 L 152; hierna: Richtlijn 2008/50)

Richtlijn 98/654/EEG van 30 november 1989 betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid voor arbeidsplaatsen (PB 1989 L 393; hierna: Richtlijn 98/654)

ACTIVITEITENBESLUIT. Afwijzing verzoek maatwerkvoorschrift.

I.c. kan [appellant] niet worden gevolgd in zijn standpunt dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit niet mag worden toegepast omdat voor die bepaling geen plan-milieueffectrapport is opgesteld. Dit artikel kan niet worden aangemerkt als een plan of programma als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de SMB-richtlijn. De afwijzing door het college van het verzoek van [appellant] om een maatwerkvoorschrift te stellen is geen besluit over het al dan niet toestaan van de activiteiten die zijn genoemd in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder a en b, van het Verdrag van Aarhus. Daarom verplicht artikel 6 van het verdrag in dit geval niet tot het bieden van een inspraakmogelijkheid. Ook het nationale recht verplicht daar in dit geval niet toe, zodat anderen dan belanghebbenden in dit geval aan artikel 9, derde lid, van het verdrag geen toegang tot de rechter kunnen ontnemen. Besluit waarbij het college een verzoek van [appellant] om bij maatwerkvoorschrift eisen te stellen aan de inrichting van [partij] heeft afgewezen. [...]

7. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit met zich brengt dat de woning voor de toepassing van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit moet worden beschouwd als onderdeel van de inrichting. Volgens [appellant] heeft de rechtbank, door zo te overwegen, niet onderkend dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit hem niet kan worden tegengeworpen, omdat die bepaling in strijd is met hogere regelgeving. [...]

7.1. Wat [appellant] aanvoert over vermeende strijdigheid van artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit met het EVRM, de Richtlijn 2008/50 en de Richtlijn 98/654 is zo summier dat daarin geen aanknopingspunt kan worden gevonden voor het oordeel dat die strijdigheid zich voordoet. Over het betoog dat [appellant] heeft gehouden over de Richtlijn 2008/50 merkt de Afdeling ten overvloede nog op dat die richtlijn geen betrekking heeft op geuroverlast. [appellant] kan voorts niet worden gevolgd in zijn standpunt dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit niet mag worden toegepast omdat voor die bepaling geen plan-milieueffectrapport is opgesteld. Anders dan de windturbinebepalingen uit de paragrafen 3.2.3 van het Activiteitenbesluit en 3.2.3 van de Activiteitenregeling milieubeheer, als aan de orde in de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021 waar [appellant] zich op beroept, kan artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit niet worden aangemerkt als een plan of programma als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de SMB-richtlijn. Het vormt namelijk geen kader voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten als genoemd in de bijlagen I en II bij de Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB 1985 L 175/40), gewijzigd bij de Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (PB 2011 L 26/1) en de Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 (PB 2014 L 124/1). De reden daarvoor is dat het geen groot pakket criteria en modaliteiten behelst voor de goedkeuring en de uitvoering van één of meer van die projecten. Het betoog faalt.

8. [appellant] betoogt dat het publiek als bedoeld in artikel 2, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus in strijd met artikel 6 van dat verdrag geen inspraak heeft gekregen bij de totstandkoming van het besluit van 14 mei 2019. [...] [appellant] verzoekt de Afdeling prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) over het recht van het publiek op inspraak in een besluit als hier aan de orde.

8.1. De afwijzing door het college van het verzoek van [appellant] om een maatwerkvoorschrift te stellen is geen besluit over het al dan niet toestaan van voorgestelde activiteiten die zijn genoemd in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder a en b, van het Verdrag van Aarhus. Daarom verplicht artikel 6 van het verdrag in dit geval niet tot het bieden van een inspraakmogelijkheid. Ook het nationale recht verplicht daar in dit geval niet toe, zodat anderen dan belanghebbenden in dit geval aan artikel 9, derde lid, van het verdrag - anders dan [appellant] betoogt - geen toegang tot de rechter kunnen ontlenen. Het betoog faalt.

8.2. Uit het voorgaande volgt dat redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over het antwoord op de opgeworpen vraag. Gelet op de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punt 16, en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, ECLI:EU:C:2021:799, punten 39 en 40, bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1842](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 549

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-06-2022, SHE 20/3747 E

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. RAV. EMISSIE-ARME STALSYSTEMEN.

Natuurvergunning uitbreiden/wijzigen veehouderij. Einduitspraak na tussenuitspraak van 31-05-2022 ([ECLI:NL:RBOBR:2022:2252](#)). In de tussenuitspraak heeft de rechtbank verweerder de gelegenheid geboden de natuurvergunning te verbeteren en hiervoor suggesties gedaan. Verweerder wil in deze en alle andere soortgelijke zaken echter geen gebruik maken van de mogelijkheid tot herstel van gebreken, maar wil eerst een eindoordeel van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State over de juistheid van de verwijzing naar de Rav bij besluiten op aanvragen voor een natuurvergunning. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit omdat verweerder de gebreken niet heeft hersteld.

Gelet op de afstand van de huiskavel tot het dichtstbij gelegen Natura 2000-gebied "Ulvenhoutse Bos" acht de rechtbank het overigens op voorhand uitgesloten dat bij een toename van het aantal stuks vee in de wei op de huiskavel significante gevolgen voor dat Natura 2000-gebied zullen optreden. De rechtbank geeft verweerder in overweging mee nader aangegeven voorschriften op te nemen over dieroppervlakte, de mestrobot, beweiden en veevoersamenstelling.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:2664](#)

JnB 2022, 550

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 24-06-2022, 22/634 en 22/1765

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 5.4

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking onherroepelijke natuurvergunning voor festival.

Artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn roept weliswaar een voortdurende plicht in het leven om te beoordelen of de staat van instandhouding van een Natura 2000-gebied niet bedreigd wordt doch hieruit vloeit niet voort dat ook alle verleende vergunningen voortdurend passend beoordeeld zouden moeten worden. Bij de beoordeling van de vraag of een vergunning moet worden ingetrokken is een passende beoordeling slechts geboden indien die passende beoordeling voor dat project nog niet heeft plaatsgevonden dan wel voor de situatie dat die passende beoordeling heeft plaatsgevonden vóór de referentiedatum van het Natura 2000-gebied "Drentsche Aa". Verwijzing naar Rechtbank Noord-Nederland, 19-04-2021, [ECLI:NL:RBNNE:2021:1466](#).

Aangezien verzoeksters i.c. onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat de uitvoering van de vergunde activiteit de kwaliteit van een habitat heeft verslechterd, heeft verweerder, daargelaten of de natuurvergunning in strijd met het artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb is verleend, bij afweging van de betrokken belangen in zoverre in redelijkheid doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan het belang van de rechtszekerheid voor de

vergunninghoudster (verwijzing naar ABRS 24-04-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ8407](#)) alsmede de overige gestelde (financiële) belangen van vergunninghoudster. Ongegrond beroep. [ECLI:NL:RBNNE:2022:2155](#)

JnB 2022, 551

MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-06-2022, UTR 22/1616

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 lid 1, 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. BEHEER. BEOORDELINGSKADER. I.c. wordt geoordeeld dat bepaalde 'vernattingsmaatregelen' in de Oostvaardersplassen te maken hebben met het beheer van dat gebied en daarom zonder natuurvergunning mogen worden uitgevoerd. De rechtbank oordeelt dat de uitzondering op de vergunningplicht niet is beperkt tot maatregelen die in het beheerplan zijn opgenomen. Dat volgt niet uit de Wnb. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de relevante bepalingen uit de Habitatrichtlijn. De rechtbank stelt verder voorop dat de vraag of iets een beheermaatregel is, niet moet worden getoetst aan de gevolgen ervan voor de instandhoudingsdoelstellingen uit het aanwijzingsbesluit. Dat zou afbreuk doen aan de aard van de uitzondering op de vergunningplicht, die volgt uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn en die is overgenomen in artikel 2.7 van de Wnb.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:2436](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 13-06-2022 (publ. 27-06-2022), 22/1832 en 22/1838 ([ECLI:NL:RBMNE:2022:2406](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 552

MK CRvB, 02-06-2022 (publ. 16-06-2022), 21/3459 AW

het bestuur van de [naam organisatie] (bestuur).

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitvoeringsovereenkomst (CAR-UWO)

Wet normalisering rechtspositie ambtenaren (Wnra)

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ZEER ERNSTIG PLICHTSVERZUIM. NIET-FUNCTIONEEL OF ONBEVOEGD RAADPLEGEN VAN GBAV VOOR INFORMATIE OVER COÖRDINATOR EN FAMILIELEDEN. RAAD: HET BESTUUR HAD I.C. MOETEN VOLSTAAN MET EEN BERISPING. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat de bijzondere

omstandigheden van het geval meebrengen dat de disciplinaire straf van ongevraagd ontslag

als onevenredig moet worden beschouwd. Gezien de omstandigheden had het bestuur naar het oordeel van de Raad moeten volstaan met een berisping. Het betoog van het bestuur dat de rechtbank niet zelf in de zaak mocht voorzien door een voorwaardelijk ontslag op te leggen, aan te vangen op de datum van bekendmaking van deze uitspraak. Dit is namelijk in strijd met het overgangsrecht van de Wnra, aldus het bestuur. Dit betoog slaagt. De aangevallen uitspraak wordt daarom vernietigd voor zover de rechtbank daarbij zelf in de zaak heeft voorzien. Deze vernietiging brengt mee dat de herroeping van het ontslagbesluit van 4 december 2019 van tafel is. Hoewel dat ontslagbesluit door de vernietigde herroeping nog bestaat, brengt het inhoudelijk oordeel van de Raad dat het strafontslag geen stand kan houden mee, dat het bestuur bij de nieuw te nemen beslissing op het bezwaar, de disciplinaire straf van ontslag zal moeten wijzigen in een andere disciplinaire straf. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen zal de Raad het bestuur opdragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van wat de Raad hiervoor heeft overwogen over de evenredigheid. Verzoek om schadevergoeding afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1254](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 2 juni 2022: [ECLI:NL:CRVB:2022:1255](#), [ECLI:NL:CRVB:2022:1256](#), [ECLI:NL:CRVB:2022:1257](#) en [ECLI:NL:CRVB:2022:1258](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 553

MK CRvB, 01-06-2022 (publ. 20-06-2022), 21/2966 CRTV

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670, 7:673, 7:673e

Wet werk en zekerheid (Wwz)

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. In geschil is of het Uvw de hoogte van de compensatievergoeding terecht op € 0,- heeft vastgesteld in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte als bedoeld in artikel 7:760, eerste lid, onder a, van het BW is verstreken vóór de inwerkingtreding per 1 juli 2015 van de Wwz. Hierbij spitst het geschil zich toe op de uitleg van de zinsnede in het tweede lid van artikel 7:673e van het BW over de maximale hoogte van de compensatie. De Raad is van oordeel dat de werkgever in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte is verstreken vóór 1 juli 2015, aanspraak heeft op compensatie van de transitievergoeding die ziet op de periode tot de dag dat de termijn van twee jaar die geldt voor het opzegverbod wegens ziekte is verstreken. Hieruit volgt dat het Uvw is uitgegaan van een onjuiste wetsuitleg van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW. Het hoger beroep van het Uvw slaagt daarom niet. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd. De rechtbank heeft het Uvw opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen met inachtneming van de uitspraak. Met het oog op een

voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen de door het Uvw te nemen nieuwe beslissing op bezwaar slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld (judiciële lus).

[ECLI:NL:CRVB:2022:1316](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 1 juni 2022: [ECLI:NL:CRVB:2022:1317](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 554

MK CRvB, 22-06-2022 (publ. 28-06-2022), 19/4079 JW

college van burgemeester en wethouders van Alphen-Chaam.

Jeugdwet (Jw) 2.3

JEUGDWET. VOORZIENING VOOR JEUGDHULP. EED-BEHANDELINGEN. Niet in geschil is dat bij appellante sprake is van Ernstige Enkelvoudige Dyslexie (EED), wat wordt aangemerkt als een psychische stoornis als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, van de Jw. Tussen partijen is uitsluitend in geschil of de toegekende jeugdhulpvoorziening terecht is beperkt tot 30 extra EED-behandelingen. Uit wat appellante in hoger beroep heeft aangevoerd volgt niet dat het college appellante met de toegekende jeugdhulpvoorziening niet in staat heeft gesteld gezond en veilig op te groeien, te groeien naar zelfstandigheid, en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren. Het door het college gemotiveerde standpunt dat gelet op het advies van Emmen de inzet van nog meer EED-behandelingen niet wenselijk is voor appellante, vormt een toereikende grondslag om de omvang van de voorziening voor jeugdhulp te beperken tot de 30 extra EED-behandelingen. De door appellante genoemde vooruitgang op het gebied van technisch lezen maakt dat niet anders nu uit het advies van Emmen blijkt dat de resultaten op woordlezen bepalend zijn voor de vraag of (verdere) behandeling voor EED is aangewezen en niet de resultaten voor het lezen op zinsniveau. **Aangevallen uitspraak bevestigt.**

[ECLI:NL:CRVB:2022:1345](#)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 555

MK CRvB, 02-06-2022 (publ. 16-06-2022), 21/3795 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:46

(Eerste) Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 7

NOW. DEFINITIEVE BEREKENING NOW. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Vaststellen van de subsidie op een lager bedrag dan bij het besluit van 10 april 2020 is verleend, is niet onevenredig. Afweging van de nadelige gevolgen van het besluit in verhouding tot het doel van het besluit leidt tot de slotsom dat de volledige terugvordering door het Uvw van het onverschuldigd betaalde voorschot op grond van de NOW-1 niet onevenredig is.

4.3.2. In het geval van appellant was de minister bevoegd om de subsidie lager vast te stellen op grond van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb op de grond dat de subsidieverlening anderszins onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten. [...]

4.3.3. Het bestreden besluit tot vaststelling van de tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-1 op een lager bedrag dan bij de subsidieverlening is vastgesteld, berust op een discretionaire bevoegdheid. Bij de toepassing van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb moet de minister een afweging maken tussen het belang van een juiste vaststelling van de tegemoetkoming in de loonkosten enerzijds en de gevolgen van een latere vaststelling voor appellant anderzijds. Op grond van het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel mogen de voor appellant nadelige gevolgen van de lagere vaststelling en de terugvordering van de als gevolg daarvan ten onrechte ontvangen bedragen niet onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in de uitspraak van 2 februari 2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:285](#)) heeft overwogen, is de ratio van het evenredigheidsbeginsel niet het tegengaan van nadelige gevolgen van besluitvorming, maar het voorkomen van onnodige nadelige gevolgen. Anders dan bij de hiervoor onder 4.2.2 en 4.2.3 verrichte toetsing gaat het hier om een directe toetsing aan het evenredigheidsbeginsel.

4.3.4. Zoals hiervoor onder 4.2.3 al is overwogen heeft de regelgever in artikel 7, negende lid, van de NOW-1 uitdrukkelijk gekozen voor het hanteren van peildata om fraude- en misbruikrisico's te beperken. Dat is een legitiem doel waaraan zwaarwegende betekenis toekomt. Voorkomen moet worden dat werkgevers de mogelijkheid van een gecorrigeerde loonopgave oneigenlijk gebruiken om een hogere NOW-subsidie te verkrijgen dan waarop zij gezien het doel en de strekking van de regeling recht hebben.

4.3.5. Daar staat tegenover dat strikte toepassing van de peildata van artikel 7, negende lid, van de NOW-1 voor appellant financieel nadelige gevolgen heeft omdat hierdoor de loonsom van [naam medewerkster] niet kan worden meegenomen bij de subsidievaststelling. Ter zitting is gebleken dat het hierbij gaat om een bedrag van ongeveer € 6.000,- aan misgelopen NOW-1 subsidie. Er is echter geen aanleiding om in dit geval dit financiële nadeel als onevenredig te beoordelen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant zelf verantwoordelijk is voor een juiste loonopgave en dat de gecorrigeerde loonopgave verband hield met een voortschrijdend inzicht bij appellant dat [naam medewerkster] als levenspartner van appellant toch als werknemer kon worden aangemerkt. De gevolgen van dit voortschrijdend inzicht, dat mede zou kunnen zijn ingegeven door inschattingen van een door appellant ingeschakelde derde, dienen voor rekening en risico van appellant te blijven. Afweging van de nadelige gevolgen van het besluit in verhouding tot het doel daarvan leidt dan ook tot de conclusie dat het vaststellen van de subsidie op een lager bedrag dan bij het besluit van 10 april 2020 is verleend, niet onevenredig is.

Terugvordering verleend voorschot

[...]

4.4.2. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat vanuit het oogpunt van zorgvuldige besteding van publieke middelen in beginsel gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid tot terugvordering van onverschuldigd betaalde voorschotten op grond van de NOW. Dat is een legitiem doel waaraan belangrijke betekenis toekomt. Daarbij is onder meer van belang dat indien geheel of gedeeltelijk van terugvordering wordt afgezien, een werkgever uiteindelijk meer aan NOW-subsidie ontvangt dan waarop hij op basis van de NOW-regeling recht heeft.

4.4.3. Het gevolg van het bestreden besluit voor appellant is dat hij een bedrag van € 2.849,- aan te veel ontvangen voorschot moet terugbetalen. [...] Afweging van de nadelige gevolgen van het besluit

in verhouding tot het doel van het besluit leidt tot de slotsom dat de volledige terugvordering door het Uvw van het onverschuldigd betaalde voorschot op grond van de NOW-1 niet onevenredig is.

4.4.4. In wat appellant heeft aangevoerd zijn geen bijzondere omstandigheden gelegen op grond waarvan de minister met overeenkomstige toepassing van artikel 4:84 van de Awb van zijn gedragslijn had moeten afwijken.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1282](#)

JnB 2022, 556

MK CRvB, 14-06-2022 (publ. 22-06-2022), 21/4110 TOZO

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. ZELFSTANDIGE. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Artikel 2, eerste lid, van de Tozo moet zodanig worden uitgelegd dat een rechthebbende op 17 maart 2020 als zelfstandige werkzaam was als bedoeld in artikel 1 om voor bijstand op grond van de Tozo in aanmerking te komen. De enkele inschrijving in het handelsregister op 17 maart 2020 is daarvoor dus niet voldoende. Het vereiste van deze inschrijving is in artikel 2 van de Tozo opgenomen om reden van eenvoudige verificatie dat een rechthebbende op 17 maart 2020 als zelfstandige werkzaam was en doet er niet aan af dat de rechthebbende ook daadwerkelijk vóór 18 maart 2020 als zelfstandige werkzaam diende te zijn.

Met Tozo 2 en Tozo 3 zijn later de duur en periode van de Tozo verlengd in verband met het voortduren van de coronacrisis. Het is niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel dat in het kader van Tozo 2 en Tozo 3 de voorwaarde is gehandhaafd dat de rechthebbende al vóór 18 maart 2020 als zelfstandige werkzaam was. Vanwege het onvoorspelbare en grillige verloop van de coronacrisis was voor zelfstandigen, zoals appellant, die tijdens de coronacrisis met hun onderneming zijn gestart, voorzienbaar dat zij met beperkende maatregelen te maken zouden krijgen, ook al waren op het moment van starten van hun ondernemingen de aard van die beperkingen en de consequenties daarvan niet exact duidelijk. Zij hadden met enige vorm van beperkingen rekening kunnen houden. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1315](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 557

Rechtbank Rotterdam, 21-04-2022 (publ. 27-06-2022), ROT 20/5374

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet op de zorgtoeslag (Wzt) 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 7, 8

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 21

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTOESLAG. TERUGVORDERING.

TOETSINGSINKOMEN. ZEER UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN.

EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Verweerder heeft i.c. terecht opgemerkt dat hij op grond van de wetgeving gehouden is om uit te gaan van het toetsingsinkomen dat is gebaseerd op het door de belastinginspecteur vastgestelde verzamelinkomen (dus inclusief de op de stamrechtuitkering gebaseerde fictieve bedragen die geen inkomen maar schuld zijn). In het geval van eiser is sprake van zeer uitzonderlijke omstandigheden die niet zijn verdisconteerd in de afwegingen van de wetgever en strikte toepassing van de wettelijke regels is zozeer in strijd met het evenredigheidsbeginsel dat toepassing ervan in dit geval achterwege moet blijven. Daarbij speelt ook mee dat aanpassing van het verzamelinkomen voor eiser onevenredig moeilijk of onmogelijk is gebleken en dat onverkorte toepassing van deze regels eiser tot in lengte van jaren (mogelijk tot en met 2031) zal benadelen terwijl hij op grond van zijn reële inkomsten wel recht heeft op (een hoger bedrag aan) zorgtoeslag. Gelet hierop is er reden om uit te gaan van een verzamelinkomen van eiser en zijn toeslagpartner waarbij de fictieve uitkering/schuld bij de berekening van de definitieve vaststelling buiten beschouwing wordt gelaten.

[ECLI:NL:RBROT:2022:4908](#)

JnB 2022, 558

Rechtbank Noord-Holland, 15-06-2022 (publ. 23-06-2022), HAA 22/2057

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55d

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. HERBEOORDELING. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN. BESLISTERMIJN. Eiseres wacht al zeer lange tijd op de herbeoordeling van haar zaak. De rechtbank vindt dat verweerder inmiddels meer dan genoeg tijd heeft gehad om de situatie van eiseres te beoordelen en ook om aan de formele procedures, zoals het raadplegen van de commissie van wijzen, te voldoen. De rechtbank constateert voorts dat het thans het beleid van verweerder is om pas voor de betrokkene in actie te komen op het moment dat er een rechterlijke uitspraak ligt (directeur UHT Coenen in het debat van 11 mei 2022 over de tiende voortgangsrapportage kinderopvangtoeslag¹). Dit leidt naar het oordeel van de rechtbank tot een onnodige belasting van betrokkenen en het rechterlijk apparaat, omdat betrokkenen ‘die het niet eens zijn met langer uitstel’ zoals verweerder het in de brief schrijft, als het ware gedwongen worden om naar de rechter te stappen om verweerder in beweging te krijgen. Het na de ontvangst van de ingebrekestelling blijven stilzitten tot een rechter uitspraak doet, is dan een bewuste keuze die voor rekening van verweerder dient te komen.

De rechtbank acht het nu nog toekennen van een beslistermijn van twaalf weken onnodig lang en een termijn van twee weken niet onrealistisch kort. Een langere beslistermijn dan de wet als uitgangspunt geeft is gelet op het hiervoor overwogene niet nodig en daarom zal de rechtbank verweerder opdragen om binnen twee weken na deze uitspraak alsnog het besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:5122](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 559

MK Rechtbank Amsterdam, 17-06-2022 (publ. 24-06-2022), AMS 21/3016

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 4, 9, 10, 11, 15

Eerste Protocol bij het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 1

Huisvestingswet 2014 21

Huisvestingsverordening2020 1, 3.1.1, 3.3.7, 3.3.8, 5.1

HUISVESTING. HUISVESTINGSVERORDENING. EXCEPTIEVE TOETSING. Verlenen vergunningen voor het exploiteren van een Bed & Breakfast (B&B). I.c. heeft het college de juiste grondslag toegepast. De Wet toeristische verhuur is namelijk nog niet van toepassing op het vergunningstelsel. Ook in het geval van het exploiteren van een B&B is sprake van onttrekking in de zin van de Huisvestingswet en kan dus een vergunning worden geëist. Het vergunningstelsel is niet in strijd met de Dienstenrichtlijn.³ Er ligt een dwingende reden van algemeen belang aan ten grondslag, namelijk de bescherming van het stedelijk milieu, en het stelsel en de voorschriften zijn evenredig, dat wil zeggen ze zijn geschikt om het doel te dienen en gaan niet verder dan strikt noodzakelijk. Tot slot is de rechtbank ook niet gebleken van strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM⁴, het eigendomsrecht. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:3543](https://ecli.nl/RBAMS:2022:3543)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB 2022, 560

MK ABRS, 29-06-2022, 202006910/1/V1 en 202006913/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Awb 3:2, 3:46, 8:29

RWN 14, 22a

Vw 2000 67, 68c

INTREKKING NEDERLANDERSCHAP. ONGEWENSTVERKLARING. Vernietiging besluiten van de staatssecretaris waarbij een vrouwelijke Syriëganger ongewenst is verklaard en haar Nederlanderschap is ingetrokken. Bij het ongewenst verklaren van de vrouw heeft de staatssecretaris te weinig oog gehad voor de belangen van haar minderjarige Nederlandse kinderen.

Ongewenstverklaring en artikel 8 van het EVRM

[...]

5.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 68c, tweede lid, van het Besluit verkrijging en verlies Nederlanderschap (hierna: het BVVN) volgt dat bij het besluit tot ongewenstverklaring dat aan de intrekking van het Nederlanderschap gekoppeld is expliciet moet worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM. De reden hiervoor is dat de weigering tot toegang tot

Nederland die uit de ongewenstverklaring voortvloeit een inbreuk kan vormen op het recht op gezins- en privéleven van artikel 8 van het EVRM. Wanneer op voorhand vaststaat dat na intrekking van het Nederlanderschap ongewenstverklaring niet mogelijk zal zijn, omdat betrokkene aan artikel 8 van het EVRM een recht op toegang ontleent, treft de intrekking in het belang van de nationale veiligheid geen doel. Het doel is immers bescherming van de nationale veiligheid door het weren van betrokkene uit Nederland. Wanneer de intrekking niet het beoogde doel bereikt, omdat betrokkene als vreemdeling toegang zou kunnen krijgen tot Nederland, is hier geen grond voor (zie stb. 2017, 67, p. 8 en Kamerstukken II, 2015/16, 34 356 (R2064), nr. 6, p. 14). De toets aan artikel 8 van het EVRM in het kader van de ongewenstverklaring moet worden verricht met inachtneming van de jurisprudentie van het EHRM hierover. [...]

5.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 30 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:928](#), onder 3), is de rechtsbescherming die Hoofdstuk 7a van de RWN biedt ook van toepassing op de ongewenstverklaring. Gelet op artikel 22a, vijfde lid, van de RWN, kan de rechter de besluiten in volle omvang toetsen en staat het hem vrij alle relevante feiten en omstandigheden mee te wegen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1990](#), onder 8.4). Deze bepaling geeft de rechter de ruimte om bij de afweging van de belangen in het kader van artikel 8 van het EVRM in zijn oordeel ook de relevante feiten en omstandigheden te betrekken die zich na de besluiten hebben voorgedaan.

De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris met de hiervoor onder 5.5 weergegeven motivering de belangen van de minderjarige kinderen van [appellante] niet voldoende inzichtelijk in zijn belangenafweging heeft betrokken. Hierbij acht de Afdeling van belang dat [appellante] op [datum] 2019 feitelijk teruggekeerd is naar Nederland samen met haar twee jonge kinderen. De kinderen ontlenuen het Nederlanderschap door geboorte aan hun moeder, verblijven sedert [datum] 2019 in Nederland en gaan hier naar school. Daarnaast is er inmiddels meer bekend geworden over de persoonlijke omstandigheden van [appellante] en die van haar kinderen. Zo heeft de strafrechter in het hiervoor onder 3 genoemde vonnis van 12 april 2021 overwogen dat uit rapportages van de Raad voor de Kinderbescherming blijkt dat [appellante] een hechte band met haar kinderen heeft opgebouwd. De gemachtigde van [appellante] heeft verder ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat de Raad voor de Kinderbescherming nog een rapport zal uitbrengen over de interactie tussen [appellante] en haar kinderen. Dit zijn feiten en omstandigheden die de staatssecretaris gelet op de hiervoor onder 5.4 uiteengezette rechtspraak kenbaar moet betrekken in zijn belangenafweging. Omdat hij dit niet heeft gedaan, is het besluit tot ongewenstverklaring van 30 oktober 2019 in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

6. Gelet op wat hiervoor onder 5.6 is overwogen, kan de ongewenstverklaring niet in stand blijven. Dit heeft tot gevolg dat de intrekking van het Nederlanderschap evenmin in stand kan blijven, gelet op het bepaalde in artikel 68c, tweede lid, van het BVVN.

[ECLI:NL:RVS:2022:1722](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Intrekking Nederlanderschap en ongewenstverklaring Syriëganger vernietigd) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2022, 561

ABRS, 29-06-2022, 202105218/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.7, 2.8, 2.10, 2.58

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. TOETSINGSKADER. BRONDOCUMENTEN. I.c. volgt uit de beschikbare brondocumenten niet buiten redelijke twijfel dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. De Nederlandse openbare orde als bedoeld in artikel 2.10 van de Wet brp, verzet zich daarom tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de in deze brondocumenten vermelde feiten en opname daarvan in de brp.

[...] Bij besluit van 10 april 2019 heeft het college het verzoek van [appellant] om correctie van zijn geboortedatum in de basisregistratie personen (brp) afgewezen.

[...] 3. In hoger beroep is alleen nog aan de orde de vraag of de rechterlijke uitspraak van 24 april 2018 uit Guinee en de daarop gebaseerde geboorteakte en paspoort aanleiding hadden moeten zijn om het verzoek van [appellant] om correctie van zijn geboortedatum in de brp toe te wijzen.

[...] Toetsingskader

[...] 4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2799](#)), moet voorop worden gesteld dat de gegevens in de brp betrouwbaar en duidelijk moeten zijn. De gebruikers van de gegevens moeten erop kunnen vertrouwen dat de gegevens in beginsel juist zijn. Voor de gegevens over de burgerlijke staat die niet aan de Nederlandse burgerlijke stand kunnen worden ontleend, heeft de wetgever in artikel 2.8 van de Wet brp een rangorde aangegeven in de geschriften waaraan deze gegevens mogen worden ontleend. Aan een "lager" document mogen gegevens worden ontleend wanneer op het tijdstip van inschrijving in redelijkheid geen "hoger" document kan worden overgelegd. Het bewijs dat eenmaal in de brp opgenomen gegevens onjuist zijn, kan alleen worden geleverd door overlegging van de juiste brondocumenten.

4.2. De Afdeling heeft in haar uitspraken van 4 mei 2022

([ECLI:NL:RVS:2022:1198](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1300](#)) de voorheen gehanteerde toetsingsmaatstaf, te weten dat voor het wijzigen van in de brp geregistreerde gegevens onomstotelijk moet vaststaan dat deze feitelijk onjuist zijn, genuanceerd. De nieuwe toetsingsmaatstaf is dat beoordeeld moet worden of buiten redelijke twijfel uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende nadere bewijsmiddelen, volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn.

4.3. Zoals de Afdeling in de uitspraken van 4 mei 2022 samenvattend heeft overwogen, moet in zaken over een verzoek om wijziging van persoonsgegevens in de brp eerst de vraag worden beantwoord of de verzoeker brondocumenten heeft weten over te leggen die voldoen aan de eisen uit artikel 2.8, tweede lid, van de Wet brp. Pas wanneer die vraag bevestigend beantwoord kan worden, wordt toegekomen aan de vraag of het verband tussen de verzoeker en de persoon op de documenten kan worden gelegd. Bij positieve beantwoording van deze vragen zal vervolgens worden beoordeeld of uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende nadere bewijsmiddelen, buiten redelijke twijfel volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. Als dat het geval is, en het brondocument van een hogere orde is dan het document of de verklaring op grond waarvan de eerdere inschrijving in de brp heeft

plaatsgevonden, wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de brp gewijzigd.

4.4. Brondocumenten zijn de in artikel 2.8, tweede lid, onder a tot en met e, van de Wet brp omschreven documenten. Een buiten Nederland opgemaakte akte, gedane rechterlijke uitspraak of geschrift waarin het feit is vermeld waarover het verzoek tot opneming gaat, zijn brondocumenten als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, respectievelijk d, van de Wet brp als de akte, uitspraak of het geschrift overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt en ten doel heeft tot bewijs te dienen van het feit waarover het verzoek tot opneming gaat. Een paspoort waarin het desbetreffende feit wordt vermeld, kan zo'n geschrift zijn (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, blz. 127). In een beperkt aantal uitspraken heeft de Afdeling overwogen dat een paspoort geen brondocument kan zijn, omdat dit wordt verleend op grond van andere documenten. De Afdeling heeft deze lijn bij de uitspraken van 4 mei 2022 verlaten, omdat daarmee een te enge uitleg van het begrip brondocument werd aangehouden.

4.5. Dat sprake is van een brondocument als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c of d, betekent niet dat de daarin vermelde feiten zonder meer moeten worden verwerkt in de brp (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 30 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2891](#) en van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:702](#)). Bij het beoordelen of deze feiten moeten worden verwerkt, moet ook rekening worden gehouden met de relevante bepalingen uit paragraaf 3 van Afdeling 1 van Hoofdstuk 2 van de Wet brp. Zo is van belang dat uit artikel 2.10, tweede lid, van de Wet brp volgt dat aan de hier bedoelde brondocumenten geen gegevens mogen worden ontleend, voor zover de Nederlandse openbare orde zich verzet tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de daarin vermelde feiten. Het gaat hierbij om de openbare orde in materiële en in processuele zin (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, 128). Van strijd met de openbare orde in processuele zin kan sprake zijn als voorafgaand aan de afgifte van het brondocument kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Een van de eisen waaraan een buitenlandse rechterlijke uitspraak in dit verband moet voldoen, is dat deze er blijk van moet geven op - naar objectieve maatstaven gemeten - betrouwbare gegevens te zijn gebaseerd. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2285](#).

Heeft [appellant] brondocumenten overgelegd?

4.6. De rechterlijke uitspraak van 24 april 2018 uit Guinee en de daarop gebaseerde geboorteakte van 24 april 2018 uit Guinee en het Guineese paspoort, zijn overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie opgemaakt en hebben ten doel tot bewijs te dienen van het feit waarover het verzoek tot opneming gaat, te weten in dit geval de geboortedatum van [appellant]. Aan de echtheid van deze stukken, anders dan aan de echtheid van het uittreksel uit het strafregister van 24 april 2018, wordt niet getwijfeld. De uitspraak, de geboorteakte en het paspoort zijn daarom brondocumenten in de zin van artikel 2.8, tweede lid, onder c (uitspraak en geboorteakte), respectievelijk d (paspoort), van de Wet brp.

Volgt uit de brondocumenten buiten redelijke twijfel dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn?

[...] 4.8. Uit 3.7 volgt dat de rechterlijke uitspraak uit Guinee niet berust op, naar objectieve maatstaven gemeten, betrouwbare gegevens. Omdat de geboorteakte en het paspoort uit Guinee zijn vervaardigd naar aanleiding van de rechterlijke uitspraak uit Guinee, geldt hetzelfde voor deze documenten. Uit de beschikbare brondocumenten volgt dus niet buiten redelijke twijfel dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. De Nederlandse openbare orde als bedoeld in artikel 2.10 van de Wet brp, verzet zich daarom tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de in deze

brondocumenten vermelde feiten en opname daarvan in de brp. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1843](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1836](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1853](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 562

Verwijzingsuitspraak MK ABRS, 29-06-2022, 201909080/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest) 10, 11

Verordening nr. 376/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 inzake het

melden, onderzoeken en opvolgen van voorvallen in de burgerluchtvaart en tot wijziging van

Verordening nr. 996/2010 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn

2003/42/EG van het Europees Parlement en de Raad en de Verordeningen nr. 1321/2007 en nr.

1330/2007 van de Commissie (Verordening Voorvallen) 15, 16

Wet Luchtvaart 1.1, 7.1, 7.2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2 lid 1, 3, 7 lid 1, 10 lid 2

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. PREJUDICIELE VRAGEN. Verzoek van RTL Nieuws aan de minister om informatie over het neerhalen van vlucht MH17 boven Oost-Oekraïne.

Uitleg Verordening Voorvallen. De vraag is in hoeverre een nieuwsorganisatie op grond van een nationale openbaarmakingsregeling informatie kan ontvangen uit een op de Verordening Voorvallen gebaseerde gegevensbank, en zo ja, in welke vorm.

[ECLI:NL:RVS:2022:1814](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Prejudiciële vragen aan Hof van Justitie in zaak over informatieverzoek over MH17") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB 2022, 563

MK ABRS, 29-06-2022, 202100461/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (hierna: de KSA).

Wet op de kansspelen (Wok) 1

Boetebeleidsregels aanbieden kansspelen online zonder vergunning (Boetebeleidsregels)

WET OP DE KANSSPELEN. BOETEBESLUIT.

OPENBAARMAKINGSBESLUIT. PRIORITERINGSCRITERIA. Prioriteringsbeleid is geen gedoogbeleid. Verwijzing naar r.o. 9.2.1 ABRS 13-10-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2295](#). Het prioriteringsbeleid is niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Het beroep op het

nationale en Unierechtelijk vertrouwensbeginsel slaagt i.c. niet. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RVS:2022:1833](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2022, 564

MK ABRS, 29-06-2022, 202105769/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, appelllant.

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000) 11 lid 1

RECHTSBIJSTAND. SAMENHANGENDE PROCEDURES. VERKNOCHTHEID. Zaken behoeven niet identiek te zijn om als naar hun aard verknocht te worden aangemerkt. De regelgever had met het vereiste dat zaken verknocht moeten zijn voor ogen dat er een inhoudelijke samenhang is tussen de zaken in die zin, dat zij betrekking hebben op dezelfde problematiek. Verwijzing naar uitspraken ABRS 21-12-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3374](#), 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:100](#) en 18-05-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1430](#).

I.c. wordt geoordeeld dat de raad zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de zaken over de boedelscheiding en alimentatie naar hun aard verknocht zijn. Die hebben immers geen betrekking op dezelfde problematiek. Weliswaar zijn in beide zaken [persoon] en haar ex-echtgenoot partij, vloeien de zaken voort uit de echtscheiding en is de aanleiding voor beide zaken de verandering in de financiële situatie van de ex-echtgenoot, maar de rechtsvragen, de juridische argumentatie en de inzet van de procedures zijn anders.

[ECLI:NL:RVS:2022:1838](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB 2022, 565

ABRS, 29-06-2022, 202101907/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet Wapens en munitie (Wwm) 7 lid 2 onder b, 9 lid 2, 12 onder b

WET WAPENS EN MUNITIE. INTREKKING ERKENNING EN VERLOF.

De in artikel 7, tweede lid, van de Wwm neergelegde bevoegdheid tot het treffen van een maatregel strekt ter bescherming van de veiligheid van de samenleving en niet tot het opleggen van een strafrechtelijke sanctie. Dit geldt ook voor de in artikel 9, tweede lid, van de Wwm neergelegde bevoegdheid. Tegen de achtergrond van dat grote maatschappelijke veiligheidsbelang is reeds in geringe twijfel aan het verantwoord zijn van het verlof voldoende reden gelegen om een verlof in te trekken, mits deze twijfel objectief toetsbaar is. Bij het onderzoek in verband met de vraag of een verlof niet langer kan worden toevertrouwd kan gebruik worden gemaakt van informatie afkomstig uit een proces-verbaal. Verwijzing naar ABRS 20 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:483](#).

I.c. heeft de minister zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de verschillende overtredingen aan [appellant] kunnen worden toegerekend en dat deze ertoe leiden dat er op zijn minst geringe twijfel bestaat aan het verantwoord zijn van zijn verlof en het

beheerderschap. Hij was daarom bevoegd om het verlof en de erkenning, inclusief het beheerderschap, in te trekken. Hij heeft daar ook voor gekozen, omdat hij van mening is dat er geen sprake is van een lichte onregelmatigheid. Hij beschouwt de feiten en omstandigheden zoals beschreven in het proces-verbaal als een ernstige aantasting van de rechtsorde. Daarmee heeft hij voldoende gemotiveerd dat een waarschuwing niet geschikt is en de nadelige gevolgen van dat besluit niet onevenredig zijn in verhouding tot het met het besluit te dienen doel. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat er strijd zou zijn met het vertrouwensbeginsel, het motiveringsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel. Dat het openbaar ministerie pas onlangs is begonnen met het horen van de betrokkenen, staat los van deze bestuursrechtelijke sanctie. Dit kan dan ook niet tot het oordeel leiden dat er sprake zou zijn van détournement de pouvoir.

[ECLI:NL:RVS:2022:1778](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1831](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1834](#), en [ECLI:NL:RVS:2022:1779](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Ongewenstverklaring

JnB 2022, 566

MK ABRS, 29-06-2022, 202006910/1/V1 en 202006913/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Awb 3:2, 3:46, 8:29

RWN 14, 22a

Vw 2000 67, 68c

ONGEWENSTVERKLARING. INTREKKING NEDERLANDERSCHAP. Vernietiging besluiten van de staatssecretaris waarbij een vrouwelijke Syriëganger ongewenst is verklaard en haar Nederlandschap is ingetrokken. Bij het ongewenst verklaren van de vrouw heeft de staatssecretaris te weinig oog gehad voor de belangen van haar minderjarige Nederlandse kinderen.

Ongewenstverklaring en artikel 8 van het EVRM

[...]

5.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 68c, tweede lid, van het Besluit verkrijging en verlies Nederlandschap (hierna: het BVVN) volgt dat bij het besluit tot ongewenstverklaring dat aan de intrekking van het Nederlandschap gekoppeld is expliciet moet worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM. De reden hiervoor is dat de weigering tot toegang tot Nederland die uit de ongewenstverklaring voortvloeit een inbreuk kan vormen op het recht op gezins- en privéleven van artikel 8 van het EVRM. Wanneer op voorhand vaststaat dat na intrekking van het Nederlandschap ongewenstverklaring niet mogelijk zal zijn, omdat betrokkene aan artikel 8 van het EVRM een recht op toegang ontleent, treft de intrekking in het belang van de nationale veiligheid geen doel. Het doel is immers bescherming van de nationale veiligheid door het weren van

betrokkene uit Nederland. Wanneer de intrekking niet het beoogde doel bereikt, omdat betrokkene als vreemdeling toegang zou kunnen krijgen tot Nederland, is hier geen grond voor (zie stb. 2017, 67, p. 8 en Kamerstukken II, 2015/16, 34 356 (R2064), nr. 6, p. 14). De toets aan artikel 8 van het EVRM in het kader van de ongewenstverklaring moet worden verricht met inachtneming van de jurisprudentie van het EHRM hierover. [...]

5.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 30 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:928](#), onder 3), is de rechtsbescherming die Hoofdstuk 7a van de RWN biedt ook van toepassing op de ongewenstverklaring. Gelet op artikel 22a, vijfde lid, van de RWN, kan de rechter de besluiten in volle omvang toetsen en staat het hem vrij alle relevante feiten en omstandigheden mee te wegen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1990](#), onder 8.4). Deze bepaling geeft de rechter de ruimte om bij de afweging van de belangen in het kader van artikel 8 van het EVRM in zijn oordeel ook de relevante feiten en omstandigheden te betrekken die zich na de besluiten hebben voorgedaan.

De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris met de hiervoor onder 5.5 weergegeven motivering de belangen van de minderjarige kinderen van [appellante] niet voldoende inzichtelijk in zijn belangenafweging heeft betrokken. Hierbij acht de Afdeling van belang dat [appellante] op [datum] 2019 feitelijk teruggekeerd is naar Nederland samen met haar twee jonge kinderen. De kinderen ontlenen het Nederlanderschap door geboorte aan hun moeder, verblijven sedert [datum] 2019 in Nederland en gaan hier naar school. Daarnaast is er inmiddels meer bekend geworden over de persoonlijke omstandigheden van [appellante] en die van haar kinderen. Zo heeft de strafrechter in het hiervoor onder 3 genoemde vonnis van 12 april 2021 overwogen dat uit rapportages van de Raad voor de Kinderbescherming blijkt dat [appellante] een hechte band met haar kinderen heeft opgebouwd. De gemachtigde van [appellante] heeft verder ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat de Raad voor de Kinderbescherming nog een rapport zal uitbrengen over de interactie tussen [appellante] en haar kinderen. Dit zijn feiten en omstandigheden die de staatssecretaris gelet op de hiervoor onder 5.4 uiteengezette rechtspraak kenbaar moet betrekken in zijn belangenafweging. Omdat hij dit niet heeft gedaan, is het besluit tot ongewenstverklaring van 30 oktober 2019 in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

6. Gelet op wat hiervoor onder 5.6 is overwogen, kan de ongewenstverklaring niet in stand blijven. Dit heeft tot gevolg dat de intrekking van het Nederlanderschap evenmin in stand kan blijven, gelet op het bepaalde in artikel 68c, tweede lid, van het BVVN.

[ECLI:NL:RVS:2022:1722](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Intrekking Nederlanderschap en ongewenstverklaring Syriëganger vernietigd) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 567

MK ABRS, 24-06-2022, 202101333/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

Vb 2000 3.106a lid 2

ASIEL. Statushouder Italië. De vreemdeling betoogt tevergeefs dat hij, met de door hem overgelegde brief van VluchtelingenWerk Nederland van 4 februari 2021, de expert opinion van SFH/OSAR en Pro Asyl van 29 oktober 2020 en zijn persoonlijk relaas, aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie voor statushouders in Italië zo slecht is dat deze in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een vergelijkbaar oordeel als in de uitspraak van het Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen van 25 november 2021.

Inleiding

1. [...] Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het voor de vreemdeling redelijk is om naar Italië te gaan, als bedoeld in artikel 3.106a, tweede en derde lid, van het Vb 2000, en of terugkeer van de vreemdeling naar Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. [...]

3.1. De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank ter onderbouwing hiervan ten onrechte heeft verwezen naar de uitspraak van 20 januari 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:122](#)]. Die uitspraak gaat immers alleen over de beoordeling die de staatssecretaris moet verrichten bij het niet-ontvankelijk verklaren van een aanvraag, omdat een vreemdeling kan terugkeren naar een veilig derde land, krachtens artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 gelezen in samenhang met artikel 3.106a van het Vb 2000. Hij betoogt terecht dat de rechtbank eraan is voorbijgegaan dat bij terugkeer naar een andere EU-lidstaat als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, zoals hier aan de orde, alleen al sprake is van de in artikel 3.106a, tweede lid, van het Vb 2000 vereiste band met dat land als de vreemdeling daar internationale bescherming heeft verkregen. [...] Aan dat vereiste is voldaan, omdat de vreemdeling in Italië een verblijfsvergunning heeft als subsidiair beschermde en die vergunning geldig is tot en met 19 februari 2024. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het voor de vreemdeling redelijk is om naar Italië terug te keren. [...]

4.2. De vreemdeling betoogt tevergeefs dat hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, met de door hem overgelegde brief van VluchtelingenWerk Nederland van 4 februari 2021, de expert opinion van SFH/OSAR en Pro Asyl van 29 oktober 2020 en zijn persoonlijk relaas, aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie voor statushouders in Italië zo slecht is dat deze in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Hoewel de vreemdeling terecht aanvoert dat deze informatie niet is betrokken in de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2018, [[ECLI:NL:RVS:2018:1794](#)], heeft de rechtbank op haar beurt terecht overwogen dat deze informatie geen wezenlijk ander beeld geeft van de situatie voor statushouders in Italië dan de situatie die aan de orde was in die hiervoor genoemde uitspraak van 30 mei 2018 en dat deze informatie daarom geen aanleiding geeft voor een ander oordeel dan in die uitspraak. [...]

4.3. De door de vreemdeling overgelegde informatie bevestigt de moeilijke positie van statushouders die de Afdeling in de uitspraak van 30 mei 2018 heeft betrokken. In deze informatie staat dat statushouders in Italië na 6 maanden geen recht meer hebben op opvang en andere ondersteuning in de eerste levensbehoeften en dat zij, afhankelijk van de regio, pas na jaren van verblijf in Italië in aanmerking komen voor sociale huisvesting, inkomensondersteuning en medische zorg gelet op de daarvoor vereiste verblijfsduur of inschrijving op een adres. Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling dat hij een brief heeft gehad waarin stond dat hij de opvang moest verlaten en hij in een situatie verkeerde zonder geld, werk en huisvesting, bevestigt die moeilijke positie van statushouders in Italië. De door de vreemdeling overgelegde informatie en zijn persoonlijk relaas leiden echter niet tot de conclusie dat de situatie voor statushouders in Italië in strijd is met

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest, omdat de vreemdeling geen wezenlijk ander beeld geeft van de situatie voor statushouders in Italië dan de betrokken situatie in de uitspraak van 30 mei 2018. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding tot een ander oordeel te komen dan in die uitspraak. [...]

4.4. De Afdeling ziet in de door de vreemdeling overgelegde informatie over de positie van statushouders in Italië geen reden voor een vergelijkbaar oordeel als in de uitspraken van 28 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1626](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:1627](#), over de situatie van statushouders in Griekenland. [...] Uit de door de vreemdeling overgelegde informatie blijkt niet van een zorgelijke combinatie van omstandigheden in diezelfde mate. Uit deze informatie volgt niet dat statushouders in Italië in groten getale dakloos werden. Verder staat in de expert opinion van SFH/OSAR en Pro Asyl van 29 oktober 2020 dat de vereisten voor toegang tot sociale huisvesting verschillen per regio, dat verschillende vrijwilligersorganisaties Italiaanse statushouders huisvesting aanbieden of helpen bij het zoeken naar huisvesting en dat Italiaanse statushouders een beroep kunnen doen op noodonderdak van gemeentes in de vorm van een nachtopvang voor daklozen met een first-in-first-served-principe. Uit het voorgaande komt naar voren dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig staan tegenover de situatie van statushouders én komt, anders dan in het geval van Griekenland, niet naar voren dat statushouders in Italië in de praktijk vaak terecht komen in een situatie waarin zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen.

4.5. De Afdeling heeft partijen bevraagd over de bij haar bekende uitspraak van het Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen (hierna: OVG NrW) van 25 november 2021, 11 A 571/20.A, mede gebaseerd op de uitspraak van dat gerecht van 20 juli 2021, 11 A 1674/20.A, waarin het voor de desbetreffende vreemdeling met internationale bescherming in Italië heeft aangenomen dat zijn terugkeer naar Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een vergelijkbaar oordeel als in die uitspraak. De staatssecretaris motiveert in zijn nadere schriftelijke inlichtingen en nader stuk namelijk deugdelijk waarom hij ondanks die uitspraak niet aannemelijk acht dat de situatie voor statushouders in Italië de drempel als bedoeld in het arrest Ibrahim (zie onder 4.1) heeft bereikt. Hij wijst er ten eerste terecht op dat de jurisprudentie van Oberverwaltungsgerichten in Duitsland uiteenloopt (uitspraken van het OVG Baden-Württemberg van 8 november 2021, A 4S 2850/21, en het OVG Mecklenburg-Vorpommern van 15 november 2021, 4 KM 660/21, en 19 januari 2022, 4 LB 68/17). Anders dan de vreemdeling in zijn reactie stelt, volgt uit de door hem aangehaalde uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht van 17 februari 2022 (11A 782/21.A) geen inhoudelijk eindoordeel over die op zich uiteenlopende jurisprudentie, maar volgt daaruit alleen dat het hoger beroep tegen de uitspraak van het OVG NrW van 8 november 2021 niet-ontvankelijk is. Daarnaast motiveert de staatssecretaris deugdelijk waarom hij, binnen de uiteenlopende Duitse rechtspraak, voor zijn standpunt geen aansluiting zoekt bij de uitspraak van het OVG NrW van 25 november 2021. Hij voert in dat verband terecht aan dat de informatie die het OVG NrW in die uitspraak heeft betrokken geen wezenlijk ander beeld geeft dan de informatie die de Afdeling heeft betrokken in haar uitspraak van 30 mei 2018. Daarbij wijst hij op informatie waaruit een beeld naar voren komt dat vergelijkbaar is met de onder 4.2 en 4.4 beschreven leefomstandigheden van statushouders in Italië. Verder wijst hij erop dat statushouders in Italië weliswaar moeilijk werk kunnen vinden door hoge werkloosheid, maar dit niet onmogelijk is gelet op regionale verschillen in werkgelegenheid en arbeidsomstandigheden, voorzieningen voor taalonderwijs en de ondersteuning van arbeidsmarkt bureaus. De vreemdeling bestrijdt die informatie over de arbeidsmarkt niet in zijn reactie

en hij voert geen persoonlijke omstandigheden aan die aannemelijk maken dat hij niet in staat is om in Italië te werken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1788](#)

JnB 2022, 568

MK ABRS, 27-06-2022, 202202457/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c

ASIEL. Arrest LH is niet van toepassing bij buiten behandeling stellen van een (opvolgende) asielaanvraag.

1. De vreemdelingen zijn een Palestijns gezin dat in Dubai woonde. Moeder heeft de Jordaanse nationaliteit en de vader en het minderjarige kind zijn staatloos. Bij hun opvolgende asielaanvragen hebben de vreemdelingen een kopie van een document van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) van 2 juni 2021 over de beëindiging van hun verblijfsstatus daar overgelegd. Zij hebben op het formulier, M35-O, aangevinkt dat zij een origineel stuk daarvan hebben. [...]

2. De vreemdelingen klagen in hun enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris de aanvragen buiten behandeling mocht stellen vanwege het niet overleggen van het originele document. [...]

2.1. De grief faalt. Het genoemde arrest van het Hof [Hof van Justitie van 10 juni 2021, LH, [ECLI:EU:C:2021:478](#)] gaat namelijk over de criteria voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een opvolgend verzoek als bedoeld in artikel 33, tweede lid, onder d, en artikel 40, tweede lid, van de Procedurerichtlijn en niet over de criteria voor de beoordeling van de buitenbehandelingstelling van een (opvolgend) verzoek. Het arrest LH heeft dus betekenis voor de manier waarop de staatssecretaris uitvoering geeft aan artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, waar het gaat om de vraag of de opvolgende aanvraag nieuwe elementen of bevindingen bevat. Maar in de zaak die nu ter beoordeling staat, gaat het om de vraag of de staatssecretaris de opvolgende aanvragen terecht buiten behandeling heeft gesteld en op een goede manier invulling heeft gegeven aan zijn bevoegdheid van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van die wet. De rechtbank heeft vastgesteld dat de vreemdelingen niet hebben gereageerd op de door de staatssecretaris geboden mogelijkheid alsnog het originele document over te leggen. Vervolgens heeft de rechtbank vastgesteld dat de vreemdelingen niet hebben weersproken dat het originele document van wezenlijk belang is voor de beoordeling van de asielaanvragen. Tegen deze vaststelling van de rechtbank zijn de vreemdelingen vervolgens ook niet in hoger beroep opgekomen. Gelet daarop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris terecht de asielaanvragen buiten behandeling heeft gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2022:1808](#)

JnB 2022, 569

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 16-06-2022 (publ. 28-06-2022), NL21.10096

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Verweerder heeft de aanvragen van de drie kinderen van referente tot het verlenen van machtigingen voor voorlopig verblijf in het kader van nareis afgewezen. De dochter van referente was op het peilmoment voor de beoordeling van de feitelijke gezinsband nog minderjarig. Gelet hierop heeft verweerder eiseres voor de nareisprocedure

in beginsel aangemerkt als minderjarige. Verweerder beoordeelt vervolgens of er zich na het peilmoment omstandigheden hebben voorgedaan waardoor kan worden aangenomen dat de feitelijke gezinsband is verbroken. Hierbij heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de omstandigheden die zich hebben voorgedaan nadat eiseres meerderjarig is geworden moeten worden beoordeeld aan de hand van het nareisbeleid voor meerderjarige kinderen. Deze beoordeling heeft erin geresulteerd dat de gezinsband tussen eiseres en referente vanaf het moment van meerderjarigheid van eiseres als verbroken is beschouwd door verweerder. Deze beoordeling vloeit voort uit het nareisbeleid voor minderjarige kinderen zoals dit sinds 1 april 2020 geldt. Dit beleid is naar het oordeel van de rechtbank echter nadeliger voor eiseres dan het beleid zoals dat gold ten tijde van haar mvv-aanvraag. Het bestreden besluit is daarom onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6229](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 570

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 24-06-2022 (publ. 27-06-2022), NL22.4406
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND

PROCESRECHT. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de Tijdelijke wet, voor zover op grond daarvan - in artikel 1 - de dwangsomregeling in asielzaken niet langer geldt, buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 47 van het Handvest.

7. Eiser heeft zijn beroep ingediend op 16 maart 2022. Dit betekent dat hij op grond van de Tijdelijke wet wel beroep kan instellen en de rechtbank verweerder daarbij ook een termijn kan geven waarbinnen hij moet beslissen, maar dat de rechtbank daaraan geen dwangsom kan verbinden.

8. Eiser heeft hiertegen aangevoerd dat de Tijdelijke wet buiten toepassing moet worden gelaten omdat deze wet een schending vormt van het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel en daarnaast ook strijdig is met het beginsel van effectieve rechtsbescherming, zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest). Ter onderbouwing van zijn standpunt wijst eiser op de uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaatsen Den Bosch [[ECLI:NL:RBDHA:2022:3776](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2022:3777](#)] en Arnhem [[ECLI:NL:RBDHA:2022:2641](#)].

9. De rechtbank stelt vast dat de Tijdelijke wet onder de werkingssfeer van het Unierecht valt. [...] *Het gelijkwaardigheidsbeginsel*

10. Het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel vereist een gelijke behandeling van vergelijkbare vorderingen die zijn gebaseerd op schending van het nationale recht enerzijds en van het Unierecht anderzijds, maar niet de gelijkwaardigheid van nationale procedureregels die op verschillende soorten procedures van toepassing zijn. [...]

12. [...]. Het gaat in de vergelijking niet om de procedurevoorschriften die zien op een beroep tegen het niet tijdig beslissen als zodanig, maar om de onderliggende procedure. Het gaat om de procedure waarin niet tijdig is beslist, in dit geval is dat de asielprocedure. [...] Tussen partijen is niet in geschil en ook de rechtbank is van oordeel dat er geen met de asielprocedure vergelijkbare

nationale procedure is waarin wel een dwangsom kan worden verbeurd. Dit betekent dat al om die reden de Tijdelijke wet niet in strijd is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel.

Een doeltreffende voorziening in rechte (artikel 47 van het Handvest)

[...]

14. De rechtbank stelt vast dat er op grond van het Unierecht geen verplichting is voor de lidstaten om een (effectief) rechtsmiddel te bieden tegen het niet tijdig beslissen. [...] Het nationale recht kent de procedure waarbij in een beroep tegen het niet tijdig beslissen de bestuursrechter het bestuursorgaan kan opdragen alsnog binnen een bepaalde termijn te beslissen. Daarbij kan de bestuursrechter bepalen dat, indien of zolang het bestuursorgaan niet voldoet aan een uitspraak, het bestuursorgaan aan een door hem aangewezen partij een in de uitspraak vast te stellen dwangsom verbeurt (de dwangsomregeling). Hiermee is blijkens de wetgeschiedenis beoogd overschrijding van beslistermijnen te voorkomen en te handhaven. Tot de invoering van de Tijdelijke wet was deze regeling ook van toepassing op asielzaken. Met de toepassing van de dwangsomregeling was dus ook beoogd de effectiviteit van de Procedurerichtlijn te bevorderen. Omdat deze nationale procedureregels ter bevordering van de effectiviteit van de Procedurerichtlijn zijn, is artikel 47 van het Handvest hierop van toepassing.

15. De rechtbank moet daarom beoordelen of aan eiser nog altijd doeltreffende rechtsbescherming wordt geboden tegen het niet tijdig beslissen door verweerder. De rechtbank is van oordeel dat dit zo is en legt dat hierna uit.

16. De bestuursrechter kan op grond van de Tijdelijke wet niet langer bepalen dat verweerder een dwangsom verbeurt als hij niet binnen een door de bestuursrechter te bepalen termijn beslist. Maar in de praktijk is gebleken dat de dwangsom geen effectief middel is om verweerder sneller te laten beslissen. Eiser kan in rechte opkomen tegen de overschrijding van een beslistermijn. In die procedure kan de bestuursrechter beoordelen of de beslistermijn is overschreden en kan de bestuursrechter verweerder opdragen dat en binnen welke termijn verweerder alsnog een besluit moet nemen. Met deze procedure kan eiser bevorderen dat verweerder alsnog een besluit neemt. Daarnaast is van belang dat eiser een verzoek om schadevergoeding kan indienen voor zover sprake zou zijn van onrechtmatig handelen van verweerder wegens schending van de redelijke termijn. Bij de beoordeling van de gestelde schending van de redelijke termijn wordt ook beoordeeld of sprake is van een termijnoverschrijding in de bestuurlijke fase. Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat hiermee doeltreffende rechtsbescherming wordt geboden, omdat bij het verzoek om schadevergoeding kan worden vastgesteld dat het Unierecht is geschonden en ook een vergoeding kan worden gekregen van de schade die daardoor is geleden. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de Tijdelijke wet, voor zover op grond daarvan - in artikel 1 - de dwangsomregeling in asielzaken niet langer geldt, buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 47 van het Handvest. De beroepsgrond slaagt niet.

17. De rechtbank ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, aanhef en onder b, van de Awb een termijn te stellen waarbinnen verweerder alsnog op de asielaanvraag dient te beslissen. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat inmiddels een aanvullend gehoor heeft plaatsgevonden, een beslisser bezig is met de voorbereiding van het besluit en dat er naar verwachting een termijn van acht weken nodig zal zijn om een besluit te nemen. Verweerder heeft de rechtbank verzocht rekening te houden met die termijn.

Gelet op verweerders toelichting is het onrealistisch om de in het bestuursrecht gebruikelijke termijn van twee weken op te leggen. Eiser heeft verder geen bezwaren geuit tegen de termijn van acht

weken waar verweerder om verzoekt. De rechtbank zal daarom een van de Awb afwijkende beslistermijn bepalen. De rechtbank acht een termijn van acht weken na de dag van verzending van de uitspraak redelijk.

18. Het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag onder de Tijdelijke wet leidt, gelet op wat in 16. is overwogen, niet tot het verbeuren van dwangsommen. De rechtbank kan daarom niet bepalen dat verweerder een dwangsom verbeurt als hij de beslistermijn van acht weken overschrijdt.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6158](#)

[Naar inhoudsopgave](#)